

Vince Flynn

American Assassin

Karakter Uitgevers B.V.

Inleiding

Beiroet, Libanon

Mitch Rapp tuurde naar zijn evenbeeld in de stoffige, gebarsten spiegel en beoordeelde zijn fysieke conditie. Geen bevende of zweterige handen. Hij was niet nerveus. Het was niets meer dan een kalme, rationele beoordeling van zijn capaciteiten en zijn kans op succes. Hij overdacht het plan nog eens van het begin tot het eind en kwam alweer tot de conclusie dat hij waarschijnlijk zware martelingen moest doorstaan en mogelijk vermoord zou worden, maar zelfs in het besef van dergelijke vooruitzichten kon hij zich er niet toe zetten om ervandoor te gaan, en dat bracht hem meteen bij zijn geestelijke welzijn. Wat voor man moest je zijn om vrijwillig voor dergelijk werk te kiezen? Rapp dacht daar een tijdje over na en besloot toen dat iemand anders die vraag maar moest beantwoorden.

Alle anderen leken er tevreden mee te zijn om zich koest te houden, maar dat lag niet in Rapps aard. Twee van zijn collega's waren in Beiroet van straat geplukt door een groepje schurken, Islamitische Jihad geheten. Dat was een van de tentakels van Hezbollah, gespecialiseerd in ontvoeringen, martelingen en zelfmoordaanslagen. De jihadisten waren zonder twijfel al begonnen hun nieuwe gevangenen te verhoren. Ze zouden de mannen aan de gruwelijkste pijn blootstellen en zouden elke rok van de ui zorgvuldig afpellen, totdat ze wisten wat ze wilden weten.

Dat was de meedogenloze waarheid, en als zijn collega's zichzelf

konden wijsmaken er anders over te denken, dan betekende dat slechts dat ze bewust of onbewust tot gemakkelijke conclusies geneigd waren. Nadat hij een dag lang had moeten toekijken hoe de bureaucraten die beweerden de zaak te zullen regelen niets uitvoerden, besloot Rapp in zijn eentje een oplossing te zoeken. De ambtenaren en diplomaten in Washington stelden zich er mogelijk tevreden mee om de zaken op hun beloop te laten, maar Rapp niet. Hij had te veel meegemaakt om zijn dekmantel zomaar op te geven, en dan was er nog altijd dat zeurende stemmetje vanbinnen, dat over beroepstrots en de militaire erecode begon. Hij had zo veel meegemaakt met deze kerels. De een respecteerde, bewonderde en mocht hij graag, de ander respecteerde, bewonderde en haatte hij. Hij voelde de drang om hen koste wat kost te redden. De klik in Washington zat er misschien niet mee om het verlies van de anonieme agenten als oorlogskosten af te schrijven, maar voor de militairen in de loopgraven lag dat toch iets persoonlijker. Krijgers hebben er grote moeite mee als hun eigen kameraden in vijandelijke handen sterven, want diep vanbinnen weten ze allemaal dat ze zich op een dag in dezelfde positie kunnen bevinden, en ze hopen vurig dat hun land er alles aan zal doen om hen terug te halen.

Rapp keek naar zijn gebarsten spiegelbeeld; zijn dikke ongekamde zwarte haar en baard, zijn gebronsde huid en zijn donkere, bijna zwarte ogen. Hij kon zich onder de vijand begeven zonder dat hem dat op wantrouwende blikken kwam te staan, maar als hij niet tot actie overging, zou dat snel veranderen. Hij dacht aan zijn opleiding en alles wat hij had opgeofferd. De hele operatie zou aan het licht komen, en dat betekende het einde van zijn carrière in het veld. Ze zouden hem achter een bureau in Washington neerzetten, waar hij de komende 25 jaar langzaam zou weggroten. Elke ochtend zou hij wakker worden met het knagende besef dat hij in elk geval iets had moeten doen, en elke avond zou hij ermee naar bed gaan. En uiteindelijk zou hij zich zijn hele leven lang als een doetje afvragen of hij wel echt ballen had. Rapp huiverde bij de gedachte. Hij mocht dan wel lichtelijk gestoord zijn, hij had genoeg Griekse tragedies gelezen om te snappen dat hij uiteindelijk in een gesticht terecht zou komen als hij zijn hele leven door schuldgevoelens geplaagd werd. Nee, dacht hij, dan maar liever strijdend ten onder gaan.

Hij knikte in zichzelf, haalde diep adem en liep naar het raam. Voorzichtig trok hij het gescheurde gordijn weg en keek omlaag naar de straat. De twee infanteristen van Islamitische Jihad stonden nog steeds aan de overkant van de straat een oogje in het zeil te houden. Rapp had her en der in de buurt op zijn plannen gezinspeeld, en nauwelijks een uur nadat hij zijn zevende 100-dollarbiljet in de begerige hand van een plaatselijke handelaar had gedrukt, waren ze al gearriveerd. Rapp had overwogen het ene hulpje te doden en het andere te verhoren, maar hij wist dat het nieuws zich zo snel zou verspreiden dat zijn collega's verplaatst of vermoord zouden zijn voordat hij op basis van de verkregen info in actie kon komen. Rapp schudde zijn hoofd. Hier moest hij het mee doen. Er lag slechts één weg voor hem open en het was zinloos om uit te stellen wat onvermijdelijk moest gebeuren.

Hij schreef snel een notitie, die hij op het bureautje in de hoek legde. Hij pakte zijn zonnebril, de kaart en een stapel bankbiljetten en liep naar de deur. Omdat de lift kapot was, liep hij de vier trappen naar de lobby af. De nieuwe man achter de receptie leek bloednervuus, wat Rapp als een teken opvatte dat iemand met hem had gesproken. Hij liep de voordeur uit, het felle daglicht in, en met zijn kaart boven zijn hoofd om de zon af te schermen keek hij links en rechts de straat in. Vanachter zijn zonnebril deed hij net alsof hij het tweetal van Islamitische Jihad niet zag. Met zijn gezicht achter de kaart verborgen draaide hij naar rechts en liep in oostelijke richting weg.

Al na een paar passen stuurde Rapps zenuwstelsel de eerste, steeds verontrustender alarmsignalen naar zijn hersenen. Hij moest zich tot het uiterste concentreren om niet op basis van zijn opleiding en zijn miljoenen jaren oude overlevingsinstinct te handelen, dat als een computercode in het menselijk brein was opgeslagen. Verderop stond de vertrouwde zwarte auto aan de overkant van de straat geparkeerd. Rapp negeerde de man achter het stuur en liep een smalle zijstraat in. Niet meer dan dertig passen voor hem stond een krachtpatser voor een winkel. Hij had zijn linkerbeen stevig op het trottoir geposteerd en liet de voet van zijn gebogen rechterbeen tegen de zijkant van het gebouw aan rusten. Met zijn imposante lichaam tegen de muur leunend trok hij langdurig aan zijn sigaret. Hij had iets vaag

bekends, mede door zijn kleding: een stoffige zwarte broek en een wit overhemd met bezwete oksels.

De straat was verder leeg. De overlevenden van de bloedige burgeroorlog voelden aan wanneer er ellende op til was en hadden wisselend besloten binnen te blijven totdat het weer rustig was. De voetstappen achter hem klonken als zware schoenen op de stenen vloer van een lege kathedraal. Rapp hoorde hoe het tempo van de belagers versnelde. Een automotor maakte toeren, zonder twijfel de zwarte BMW die hij al had gezien. Met elke stap voelde Rapp hoe ze hem van achteren naderden. Steeds sneller schoten de diverse scenario's door hem heen om aan een rampzalige afloop te ontsnappen.

Ze waren nu vlakbij. Rapp voelde hun aanwezigheid. De kolos voor hem wierp zijn sigaret op de grond en duwde zich met iets meer veerkracht dan Rapp van hem had verwacht van de muur af. Goed om te weten. De man glimlachte naar hem en haalde een leren knuppel uit zijn zak. Rapp liet de kaart quasiverrast zakken, en draaide zich om zijn as om weg te rennen. De twee mannen stonden precies op de plek waar hij hen had verwacht. Ze hadden hun pistolen getrokken, het ene op Rapps hoofd gericht, het andere op zijn borst.

De personenauto stopte rechts van hem en de kofferbak en het passagiersportier zwaaiden open. Rapp wist wat er nu te gebeuren stond. Hij sloot zijn ogen en omklemde zijn kaak met zijn handen, terwijl de knuppel hard tegen zijn achterhoofd sloeg. Rapp viel naar voren, precies in de armen van de twee gewapende mannen. Hij deed geen moeite om te blijven staan, zodat de mannen zijn hele gewicht moesten opvangen. Hij voelde hoe de armen van de grote man zich om zijn borst klemde en hij weer rechtop werd gezet. Zijn 9 mm-Beretta werd op zijn rug onder zijn riem vandaan getrokken en hij werd naar de kofferbak van de auto gesleept. Met een doffe klap sloeg Rapp met zijn hoofd tegen de vloer van de kofferbak. Zijn armen en benen werden naar binnen geduwd en de kofferbak werd dichtgeslagen.

De achterbanden van de auto ploegden eerst moeizaam door zanderige aarde, maar zodra ze op asfalt kwamen, schoot de auto met brullende motor naar voren, zodat Rapp naar achteren vloog. Langzaam opende hij zijn ogen en ontdekte dat hij door duisternis werd

omhuld, zoals hij had verwacht. De hoofdpijn door de klap was nog te verdragen. Hoe dan ook, zijn gezicht toonde geen spoorje angst en hij kende geen twijfels. Met een glimlach op zijn lippen overdacht hij zijn plan. Dankzij de valse informatie die hij de vorige dag had verspreid, waren ze op hem af gegaan, precies zoals hij had gehoopt. Zijn ontvoerders hadden geen idee van de ware bedoelingen van de man die ze gevangen hadden genomen, geen idee van het geweld en de verwoesting die hij voor hen in petto had.

Zuid-Virginia (een jaar eerder)

Mitch Rapp trok de blinddoek van zijn gezicht en zette zijn stoelleuning rechtop. De bruine Ford Taurus reed hevig schuddend over een grindweg met diepe voren, twee kolkende stofwolken in de hete augustuslucht opwerpend. De blinddoek was een voorzorgsmaatregel voor het geval hij zou falen, maar dat was Rapp niet van plan. Hij tuurde uit het raampje naar de dichte coniferenmuur langs het pad. Ondanks de felle zon kon hij niet meer dan tien meter ver in het donkere doolhof van bomen en struiken kijken. Als kind was hij altijd dol geweest op het bos, maar deze middag bood het beslist een veel onheilspellender aanblik.

Hij werd getroffen door een akelig voorgevoel, waar hij zeker die middag niet mee geconfronteerd wilde worden. Toch vroeg Rapp zich fronsend af hoeveel mannen in dit bos waren gestorven, en hij dacht daarbij niet aan de soldaten die vele jaren eerder in de burgeroorlog hadden gevochten. Nee, dacht hij, terwijl hij probeerde volstrekt eerlijk tegenover zichzelf te zijn. ‘Gestorven’ was een te weinig specifieke term daarvoor. Dan bleef de mogelijkheid open dat iemand door een ongeluk was getroffen, en dat was een gemakkelijke manier om aan de gevaren waarin hij zich nu begaf voorbij te gaan. ‘Geëxecuteerd’ was een veel accurater woord. De mannen aan wie hij dacht, waren hier ter plekke het bos in gestuurd, door het achter-

hoofd geschoten en in vers gegraven kuilen gegooid, waarna er nooit meer iets over hen werd vernomen. Dat was de wereld die Rapp nu binnenging, en hij was volkomen overtuigd van de juistheid van zijn beslissing.

Toch sloop er een spoortje twijfel in zijn gedachten, en dat bracht een heel korte aarzeling teweeg. Rapp worstelde er een moment lang mee en besloot toen er geen enkele aandacht meer aan te schenken. Dit was niet het moment om twijfels te uiten. Hij had alles uitvoerig overdacht. Hij had er vanuit elke mogelijke optiek naar gekeken, sinds de mysterieuze vrouw in zijn leven was gekomen. Vanaf het eerste moment dat ze hem met die opmerkelijke, doordringende blik had aangekeken, wist hij eigenlijk al waar het op uit zou draaien.

Rapp had gewacht totdat er iemand langs zou komen, al had hij dat nooit aan haar laten weten. En evenmin had hij gezegd dat zijn wraak beramen de enige manier was waarop hij met de pijn van het verlies van de grote liefde in zijn leven kon omgaan. En dat hij elke avond voor het slapengaan aan het netwerk van mannen zonder gezicht dacht, die het plan hadden gesmeed om Pan Am-vlucht 103 neer te halen, en dat hij zichzelf op die reis zag, op weg naar een afgelegen plek die op het bos leek waarin hij nu was beland. Het was voor hem allemaal heel logisch. Vijanden moesten gedood worden, en Rapp was maar al te graag bereid die taak op zich te nemen. Hij wist wat er te gebeuren stond. Hij moest worden opgeleid en tot een ultiem precisiewapen worden gesmeed, en dan zou hij de jacht op hen openen, tot aan de laatste van de mannen zonder gezicht, die hadden samengespannen om zo veel onschuldige burgers in die koude decembernacht te vermoorden.

De auto minderde vaart en toen Rapp opkeek, zag hij een verroest veehek met een zware ketting en hangslot. Hij trok wantrouwend zijn donkere wenkbrauwen op.

De vrouw achter het stuur keek hem van opzij aan en zei: 'Je verwachtte misschien een wat modernere omgeving.'

Rapp knikte zwijgend.

Irene Kennedy schakelde de parkeerstand in en zei: 'Schijn kan heel bedrieglijk zijn.' Ze opende haar portier en stapte uit de auto. Terwijl ze naar het hek liep, luisterde ze. Een ogenblik later hoorde

ze het passagiersportier klikken en glimlachte ze. Zonder ook maar enige voorgaande training had hij de juiste beslissing genomen. Al sinds hun allereerste ontmoeting was duidelijk dat hij anders was. Ze had zijn hele levensloop nauwkeurig bestudeerd en hem een paar maanden lang op afstand geobserveerd. Kennedy was een kei in haar werk. Ze was zorgvuldig, ordelijk en geduldig. Ze had ook een fotografisch geheugen.

Kennedy was opgegroeid in het vak. Haar vader had bij Buitenlandse Zaken gewerkt en ze was grotendeels in het buitenland opgegroeid, in landen waar een Amerikaan niet altijd welkom was. Al sinds haar vijfde wist ze niet beter of ze moest altijd waakzaam zijn. Terwijl andere ouders bang waren dat hun kinderen de straat op liepen en door een auto overreden werden, maakten Kennedy's ouders zich er zorgen over dat ze een bom onder hun auto zouden vinden. Het was er bij haar ingestampt dat ze altijd op moest letten wat er om haar heen gebeurde.

Toen Kennedy zich uiteindelijk aan Rapp voorstelde, had hij haar een moment lang aandachtig aangekeken en gevraagd waarom ze hem had geobserveerd. Rapp was op dat moment nog maar 22 geweest, zonder enige officiële opleiding. Als Kennedy een zwakke plek had, was dat improvisatie. Ze wilde altijd alles lang tevoren plannen, en omdat ze zo degelijk was, had ze aangenomen dat de mogelijke rekrut geen idee had dat ze hem in de gaten had gehouden. Ze had al tientallen mensen aangenomen, en had nog nooit zoiets meegemaakt. Kennedy was zo verrast door die vraag dat ze begon te stotteren. Niet zij, maar de nieuweling had in verwarring moeten verkeren over de situatie. Dat Rapp haar herkende, stond niet in het scenario.

Later, in haar hotelkamer in de buurt van Syracuse, overdacht ze al haar acties van de afgelopen acht maanden en probeerde ze erachter te komen waar ze in de fout was gegaan. Na drie uur nadenken aan de hand van zeventien pagina's met aantekeningen, wist ze nog steeds niet precies wat ze verkeerd had gedaan. Ze moest tot haar grote frustratie toegeven dat Rapp zich extreem goed bewust was van zijn omgeving, en ze kon niet anders dan hem daarom bewonderen. Ze legde zijn dossier boven op de stapel en nam een gewaagd besluit. In plaats van een beroep te doen op de vaste ploeg,

nam ze contact op met een bedrijf dat door voormalige spionnen werd gedreven. Het waren oude vrienden van haar vader, die zich gespecialiseerd hadden in opdrachten die geen papierspoor mochten achterlaten. Ze vroeg hun om een objectieve analyse van Rapp, voor het geval ze iets over het hoofd had gezien. Twee weken later leverden ze haar een samenvatting die haar enthousiasme alleen maar groter maakte.

Kennedy liep met dat rapport rechtstreeks naar Thomas Stansfield, haar baas. Toen hij halverwege was met lezen, begon hij te vermoeden wat ze van plan was. Toen hij het rapport uit had, sloeg hij de vijf centimeter dikke biografie van de jonge Mitch Rapp open en liet haar haar zaak bepleiten. Haar betoog was beknopt en zakelijk, maar toch wees Stansfield op de mogelijke valkuilen en voor de hand liggende gevaren als ze de eerste opleidingsfase oversloegen. Haar weerwoord was overtuigend. De bakens werden verzet in de spionagewereld. Hij had dat zelf al heel vaak gezegd. Ze konden niet achterover blijven leunen en vanuit de verdediging blijven opereren. In een wereld waarin alles met elkaar verbonden was, hadden ze een wapen nodig dat preciezer was dan een geleide bom of kruisraket. Omdat hij zo lang zelf in de praktijk had gewerkt, wist Stansfield ook dat deze geheim agent volstrekt autonoom moest zijn. Het moest iemand zijn over wie geen enkel officieel dossier bestond.

Kennedy somde nog acht aanvullende redenen op waarom zij meende dat deze jonge man de perfecte kandidaat was. Haar verhaal klonk aannemelijk genoeg, maar daarnaast was er nog het simpele feit dat ze ergens moesten beginnen. Stansfield meende dat ze al zeker vijf jaar eerder aan dit avontuur hadden moeten beginnen, en daarom besloot hij met een diepe zucht om de sprong in het diepe te wagen. Hij zei tegen Kennedy de normale opleiding over te slaan en hem naar de enige man te brengen die het aandurfde om een groentje tot de agent te kneden die ze nodig hadden. Als Rapp een training van zes maanden in de handen van Stan Hurley kon overleven, zou hij weleens het wapen kunnen zijn dat ze nodig hadden. Voordat ze vertrok, droeg Stansfield haar op om rigoureuus alle documenten, observatiefoto's en opnames die op een verband tussen hen en Rapp konden wijzen te vernietigen.

Kennedy reed door het toegangshek en vroeg Rapp het achter hen

te sluiten. Rapp deed wat hem werd gevraagd en stapte weer in. Honderd meter verderop minderde Kennedy vaart tot ze stapvoets reed en week ze uit om een grote kuil te ontwijken.

‘Waarom is er geen alarmsysteem bij de ingang?’ vroeg Rapp.

‘Die hightechsystemen trekken vaak te veel ongewenste aandacht. Ze geven ook veel valse alarmen, wat het nodige personeel vraagt. En daar gaat het hier niet om.’

‘En honden dan?’ vroeg Rapp.

Zijn manier van denken sprak haar aan. Alsof het afgesproken was, kwamen er twee honden de bocht om rennen. De honden gingen recht op de auto af. Kennedy stopte en wachtte tot ze het pad vrij hadden gemaakt. Nadat ze een moment later hun tanden ontbloot hadden, draaiden ze zich om en renden terug in de richting waar ze vandaan waren gekomen.

Kennedy haalde haar voet van de rem en reed verder over het pad. ‘Over die man gesproken,’ zei Kennedy, ‘van wie je je opleiding zult krijgen...’

‘Dat krankzinnige kereltje dat gaat proberen me te vermoorden,’ zei Rapp zonder een spoor van een glimlach.

‘Ik heb niet gezegd dat hij zal proberen je te vermoorden... Ik heb gezegd dat hij gaat proberen jou het idee te geven dat hij je zal vermoorden.’

‘Dat stelt me echt gerust,’ zei Rapp sarcastisch. ‘Waarom kom je toch steeds maar op hem terug?’

‘Ik wil dat je goed voorbereid bent.’

Rapp dacht daar even over na en zei: ‘Ik ben goed voorbereid, of in ieder geval zo goed voorbereid als bij zoiets dergelijks mogelijk is.’

Na een korte pauze zei ze: ‘Het fysieke deel zal vast geen problemen opleveren. We weten dat je in goede conditie bent, wat heel belangrijk is, maar je moet ook weten dat je op onvoorstelbare wijze onder druk zult worden gezet. Het is een spel – een spel met de bedoeling jou tot opgave te dwingen. Je zult vooral geestelijke discipline moeten tonen, niet zozeer fysieke kracht.’

Rapp was het niet met haar eens, maar hij zweeg en zijn gezichtsuitdrukking verried niets. Als je de beste wilde zijn, moest je zowel fysiek als psychisch je mannetje staan. Hij kende het spel. Hij had in de vochtige augustushitte in Virginia al heel wat slopende football-

en lacrosse-matches meegemaakt, en dat had hij alleen volgehouden omdat hij zo graag wilde spelen. Nu was zijn motivatie om te slagen veel intenser, veel persoonlijker.

‘Je moet niet vergeten dat het allemaal niet persoonlijk is,’ zei Kennedy.

Rapp grinnikte in zichzelf. Daar zit je fout, dacht hij. Het is juist heel persoonlijk. Maar hij besloot niet in de contramine te gaan en zei daarom kalmpjes: ‘Dat weet ik. En hoe zit het met de anderen?’ Als hij zich ergens lichtelijk nerveus over maakte, was dat het wel. De andere rekruten waren hier al twee dagen. Het beviel Rapp niet dat hij later begon. Zij waren al bezig een band met elkaar te smeden en namen het hem vast niet in dank af dat hij zo laat nog kwam opdagen. Hij kende de reden van zijn vertraagde aankomst niet, maar ze was sowieso niet bepaald scheutig met informatie.

‘Ze zijn met zijn zessen.’ Kennedy bekeek hun foto’s voor haar geestesoog. Ze had hun dossiers gelezen. Ieder van hen had de nodige militaire ervaring en ze deelden een hoop van Rapps kwaliteiten, althans op papier. Ze hadden allemaal gebronsde gezichten, waren atletisch en schuwden geweld niet, of ze waren er in elk geval niet bang voor, en ze waren allemaal voor het uitvoerige psychologische examen geslaagd. Ze waren allemaal goed in vreemde talen. Ze beschikten over een goed ontwikkeld besef van goed en kwaad en stonden aan de goede kant van de dunne lijn die wetshandhavers van beroepscriminelen scheidde.

Na de volgende bocht kregen ze vrij zicht op de omgeving. Aan weerszijden van het pad lag een pas gemaaid gazon, ongeveer even groot als een footballveld, dat zich uitstreckte tot aan een witte schuur en een huis van twee verdiepingen met rondom een veranda. Dat was niet wat Rapp had verwacht. Het leek eerder op een ansichtkaart van het platteland, compleet met schommelstoelen op de grote witte veranda.

Er kwam een man tevoorschijn uit het huis, met in zijn ene hand een kop koffie en in de andere hand een sigaret. Rapp zag hoe hij over de veranda liep. De man draaide zijn hoofd quasiachteloos naar links en vervolgens naar rechts. De meeste mensen zou het niet opgevallen zijn, maar Rapps zintuigen waren ingesteld op de realiteit dat de wereld was verdeeld in degenen die deel uitmaakten van de

kudde en anderen die de jacht prefereerden. De man keek naar links en naar rechts. Hij stond boven aan de verandatrap en keek achter een pilotenzonnebril op hen neer. Er gleed een vaag lachje over Rapps gezicht op het moment dat hij besepte dat dit de man was die hem zou proberen te breken. Het was een uitdaging waar hij al een tijdje naar uitzag.